

Preacucernici Parinti si iubiti credinciosi,

Hristos a inviat!

Ne bucuram astazi si dam slava Bunului Dumnezeu ca ne-a invrednicit sa ajungem la marele Praznic al Invierii Domnului dupa ce ne-am ostenit in timpul Postului sa-L insotim pe Mantuitorul pe drumul Golgotei, prin infranare de la mancare si bautura, ca si prin straduinta de a deveni mai buni.

De fapt toata viata crestina este o straduinta neincetata de a deveni mai buni, adica mai apropiati de Dumnezeu si de semenii nostri. Astazi Mantuitorul Iisus Hristos ne rasplateste osteneala postului prin bucuria Invierii Sale care se revarsa in sufletele noastre din minunatele cantari ale Sf. Pasti ca si din atmosfera plina de har a bisericii. Vestirea Invierii prin strigatul, repetat de nenumarate ori: „*Hristos a inviat - Adevarat a inviat*” - care este marturisirea cea mai concentrata a credintei crestine - intreste in noi convingerea ca viata noastra are un sens superior, care este tocmai invierea; ne incredinteaza ca nu suntem abandonati stihilor acestei lumii si ca nu suntem niciodata singuri, chiar si atunci cand ne parasesc oamenii, pentru ca Hristos Cel inviat este cu noi in toata vremea si in tot locul.

Inainte de a se inalta la cer, de pe muntele Sionului, la patruzeci de zile dupa invierea Sa din morti, Mantuitorul le-a vorbit ucenicilor Sai, zicand: „*Datu-Mi-s-a toata puterea in cer si pe pamant. Drept aceea, mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh, invatandu-le sa pazeasca toate cate v-am poruncit voua, si iata Eu sunt cu voi in toate zilele pana la sfarsitul veacului*” (Mt 28, 18-20). Sfantul Evanghelist Marcu confirma deja implinirea acestei fagaduinte zicand: „*Deci Domnul Iisus, dupa ce a vorbit cu ei, s-a inaltat la cer si a sezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, pornind, au propovaduit pretutindeni si Domnul lucra cu ei si intarea cuvantul prin semnele care urmau. Amin (16, 19-20). Desigur ca ucenicii Mantuitorului au crezut in fagaduinta Domnului ca va fi cu ei in toate zilele, chiar daca nu mai era trupeste pe pamant, cum a fost pana la Inaltare. Iar credinta apostolilor si rugaciunea lor catre Domnul Cel inviat faceau intr-adevar ca Mantuitorul sa fie cu ei si sa lucreze impreuna cu ei.*

Dar fagaduinta Domnului: „*iata Eu sunt cu voi in toate zilele pana la sfarsitul veacului*”, nu se refera numai la Sf. Apostoli, ci si la urmasii lor care sunt in primul rand episcopii, apoi preotii si diaconii ca si toti credinciosii Bisericii care formeaza impreuna poporul lui Dumnezeu. Tot ce a fagaduit Dumnezeu in Sfintele Scripturi se adreseaza tuturor celor ce cred in El. Asadar si noua celor ce ne straduim sa credem in El. Spun ca ne straduim sa credem, pentru ca a crede cu adevarat in Dumnezeu nu este lucru usor. „*Nu oricine imi zice : Doamne, Doamne, va intra in imparatia cerurilor, ci cel ce face voia Tatalui Meu Celui din ceruri*” (Mt 7, 21). Credinta presupune angajarea constanta in implinirea voinii lui Dumnezeu, adica a poruncilor lui Dumnezeu care ne-au fost date pentru cresterea noastra duhovniceasca si pentru a ne feri de degradarea spirituala si fizica. Intr-adevar cei ce nu respecta poruncile lui Dumnezeu ajung curand sa fie stapaniti de diferite patimi pe care Sf. Scriptura le numeste „faptele trupului”. Acestea sunt: adulterul, desfranarea, ura, vrajba, cearta, uciderea (avortul), betia, lacomia...(cf. Gal 5, 19), la care putem adauga astazi necredinta sau indiferenta religioasa, ferirea de a avea copii, drogurile, fumatul etc.. Aceste pacate si patimi il degradeaza pe om si-l distrug, atat sufleteste, cat si trupeste.

Intelegem deci ca Mantuitorul Iisus Hristos, inviat din morti, Care „*are toata puterea in cer si pe pamant*”, este prezent si lucrator in toate zilele in viata celor cu adevarat credinciosi, adica a celor care se straduiesc zi de zi sa implineasca poruncile lui Dumnezeu, care se feresc de pacate si fac binele, a celor care se roaga constant, acasa si la biserica, a celor ce postesc si duc o viata cumpatata in toate, ingrijindu-se de mentinerea lor mai mult decat orice in lumea aceasta: „*Cautati mai intai imparatia cerurilor si toate celelalte se vor adauga voua*”, zice Mantuitorul, Iisus Hristos. Cat de mult s-ar usura viata noastra daca am implini cu adevarat aceste cuvinte ale Domnului! Caci atunci ne-am increde mai mult in Dumnezeu, decat in puterile proprii, ne-am ruga mai mult, am fi mai ravnitori spre cele sfinte, am cautat mai des biserica, iar Dumnezeu ne-ar rasplati insutit cu darurile Sale duhovnicesti, adica pacea inimii, linistea si echilibrul sufletului..., care sunt mai pretioase decat toate bogatiile lumii, dar si cu bunurile materiale de care avem nevoie pentru viata de zi cu zi. Dumnezeu face adevarate minuni cu cei ce-si pun nadejdea in El.

Iubiti credinciosi,

Dupa inaltarea Sa la cer, Mantuitorul Iisus Hristos continua sa ramana in lume atat duhovniceste, in inimile celor ce cred in El si se straduiesc sa faca voia lui Dumnezeu, cat si in mod fizic, prin Trupul si Sangele Sau pe care ni le-a lasat spre mancare si bautura in Taina Euharistiei sau a Sfintei Liturghii. De fapt aceste doua moduri de prezenta permanenta a Domnului in lume corespund naturii noastre umane, care este atat spirituala cat si materiala. Noi avem nevoie de Dumnezeu in tot momentul, caci „*in El traim si ne miscam si suntem*” (Fapte 17, 28). Cu alte cuvinte viata noastra atarna in tot momentul de Dumnezeu, chiar daca nu suntem constienti de aceasta. Omul credincios se straduieste insa sa constientizeze prezenta permanenta a Domnului in inima si viata sa, rugandu-se zilnic, repetat, acasa, la lucru, in calatorie, in orice vreme si in orice loc. Pretutindeni unde se afla, credinciosul rosteste rugaciuni scurte, potrivite cu nevoile momentului, chemand din inima ajutorul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu ne raspunde in chip minunat, prin incurajarea si mangaierea din suflet, prin imblanzirea vrajmasilor, prin sporul lucrului... Totodata credinciosul adevarat stie ca nu poate fi crestin de unul singur, fara legatura sa stransa si permanenta cu Biserica, adica cu obstea celorlalti credinciosi.

Mantuitorul a instituit Biserica tocmai pentru a aduna laolalta pe toti cei ce cred in El si a-i hrani cu Trupul si Sangele Sau, pentru ca toti sa fie una. Telul vietii crestine este tocmai refacerea comuniunii oamenilor, distrusa de pacat, apropierea lor, armonia dintre ei. Nimic nu iubeste mai mult Dumnezeu ca apropierea dintre oameni, dragostea si armonia dintre ei, care trebuie sa fie realitati de fiecare zi in familie, in Biserica si in societate. Unde nu este armonie si pace, acolo nu poate fi Duhul lui Dumnezeu. Tocmai de aceea Parintii Bisericii spun intr-un glas ca nimeni nu se mantuieste singur, izolat de semenii sai, in mod egoist, ci ne mantuim toti in obstea Bisericii, impreuna cu ceilalti credinciosi, cu ajutorul si cu rugaciunea lor si a sfintilor. De aceea participarea la slujbele Bisericii, si in primul rand la Sfanta si Dumnezeiasca Liturghie, este fundamentala pentru credinciosi. Nicaieri nu este mai prezent Dumnezeu si mai apropiat de credinciosi ca in Sfanta Biserica in care ne rugam impreuna pentru sanatatea si mantuirea noastra si in care ne impartasim cu Trupul si Sangele Domnului pentru ca sa avem viata in noi. Sa repetam si sa subliniem ca cei care cred ca pot fi credinciosi si fara sa participe la Sf. Liturghie, fara sa se spovedeasca si fara sa se impartaseasca cu Trupul si Sangele Domnului, sau ca este suficient sa te rogi acasa, neglijand rugaciunea Bisericii, se inseala amarnic. Nu este ratacire mai mare ca aceea sa crezi ca n-ai nevoie de Biserica, de Sfintele ei Taine, care au fost lasate de Dumnezeu tocmai pentru viata si mantuirea oamenilor: „*Adevarat, adevarat zic voua, daca nu veti manca trupul Fiului Omului si nu veti bea sangele Lui, nu veti avea viata in voi. Cel ce mananca trupul Meu si bea sangele Meu are viata vesnica si Eu il voi invia in ziua de apoi. Trupul Meu este adevarata mancare si sangele Meu adevarata bautura*” (Ioan 6, 53-55).

De aceea sa pretuim mai mult ca orice Biserica, sa participam cu evlavie in fiecare duminica la Sfanta si Dumnezeiasca Liturghie si sa ne impartasim cat mai des cu Sfintele Taine ale lui Hristos. Daca facem aceasta o sa constatam cat de aproape este Dumnezeu de noi pentru ca si noi suntem aproape de El; cat de multa indrazneala avem in rugaciunea noastra, cum viata noastra ni se insenineaza incat vom vedea mai mult binele in jurul nostru decat raul si vom trai in pace in familie si cu toti semenii nostri.

Iubiti credinciosi,

Pe langa cele doua moduri de prezenta ale lui Dumnezeu in viata noastra, amintite mai inainte, si anume cel duhovnicesc, din inima noastra si cel fizic, sub forma painii si a vinului euharistic care prin rugaciunea preotului si credinciosilor la Sfanta Liturghie devin Trupul si Sangele Domnului, Mantuitorul Iisus Hristos este prezent cu deosebire in cei saraci, in cei flamanzi si insetati, in cei bolnavi, in cei inchisi ca si in toti cei ce sufera intr-un fel sau altul.

Din Sf. Evanghelie de la Matei, cap. 25 stim ca la judecata din urma, cand ne vom prezenta cu totii in fata Dreptului Judecator, vom fi intrebati in primul rand de binele pe care l-am facut semenilor nostri cu care Hristos Domnul se identifica: „...*flamand* am fost si Mi-ati dat sa mananc; *insetat* am fost si Mi-ati dat sa beau; *strain* am fost si M-ati primit. *Gol* am fost si M-ati imbracat; *bolnav* am fost si M-ati cercetat; in *temnita* am fost si ati venit la Mine”. Tot binele pe care-l facem semenilor nostri cand se afla in necaz si in durere, il facem de fapt Mantuitorului Hristos Insusi: „*Adevarat zic voua, intrucat ati facut unuia dintr-acesti frati ai Mei, prea mici, Mie Mi-ati facut*” (Mt 25, 40). Si in functie de binele pe care l-am facut sau pe care nu l-am facut, ne vom mantui sau ne vom osandi, vom mosteni imparatia cerurilor sau vom pieri in focul cel vesnic. Capitolul 25 de la Sf. Evanghelist Matei care descrie judecata din urma ar trebui citit zilnic pentru a ne aminti mereu de datoria de a fi buni si a face numai bine cat traim pe pamant. Caci facand intotdeauna bine semenilor nostri, chiar si celor care ne rasplatesc cu rau, vom primi rasplata de la Dumnezeu si aici pe pamant si in cer. Viata este prea scurta pentru ca s-o petrecem in ura sau gandind egoist numai la noi insine. Viata isi gaseste toata frumusetea ei atunci cand suntem buni si generosi ca Dumnezeu, cand ne bucuram de bucuria semenilor si cand ne intristam impreuna cu ei. Daca-L avem cu adevarat pe Domnul Hristos in inima noastra, atunci vom fi buni ca Dumnezeu, Care „*face sa rasara soarele peste cei rai si peste cei buni si trimite ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti*” (Mt 5, 44). Atunci vom avea mereu pace si bucurie in inima care sunt semnul crestinului adevarat. Sa ne straduim deci sa facem numai bine in viata noastra, sa-L iubim pe Dumnezeu si sa-i iubim pe semenii nostri! Sa-i iubim nu numai cu cuvantul, ci si cu fapta, adica cu ajutorul nostru concret, in aceste vremuri de mare incercare datorita catastrofelor naturale din diferite parti ale lumii, cat si crizei financiare si economice!

Punandu-va la suflet aceste cuvinte de invatatura cu nadejdea ca ele vor rodi insutit in inimile Voastre, Va binecuvantez pe toti in numele Domnului Cel inviat si Va fac cele mai calde urari de sanatate impreuna cu salutul pascal: Hristos a inviat si Sarbatori fericite!

Al vostru de tot binele voitor si rugator catre Domnul, Biruitorul mortii!

+ Serafim